

Cartes

I no els fa vergonya?

Xavier Serra Besalú. Girona.

Em fa por que la propera persona que mori per accident a la N-II, en concret en els trams de Girona que ara abandona el Ministeri, puguem dir que és per culpa de la negligència explícita del Govern de Madrid, que prefereix fer trens ràpids per a ningú i aeroports sense avions que dignificar una de les vies més transitades de la Península.

Em fa por perquè, quan passi, ningú ho entendreà, i potser ella –l'Ana Pastor– tampoc. Com es pot equivocar un Govern rere l'altre tants i tants d'anys seguits? Per a mi, hi ha una mica de mala fe.

Assetjament veïnal

Albert Flores Serra. Girona.

Tinc 33 anys he viscut en 3 blocs de pisos diferents i mai abans havia rebut cap queixa de cap veí, fins que vaig tornar al pis de Maluquer Salvador.

La meua estada al pis va ser igual de penosa que la dels altres 4 o 5 llogaters que han passat per allà en menys de 4 anys.

Després de pocs dies d'haver-me instal·lat ja tocaven el timbre, era la veïna que volia que corregís algunes molèsties que al seu entendre li estava ocasionant: canviar-me el calçat a l'entrar, moure les cadires amb precaució per no fer soroll, parlar més fluixet, no estirar de la cadena del w.c. després de les 22h. Una mica empipador que per tan poca cosa et cridin l'atenció, pensi's que són pisos de més de 30 anys.

Vaig convidar uns amics a sopar per primer cop al pis, era un dissabte, a les 23h ja tocaven el timbre, era la policia, que havia rebut una trucada de la Sra. Vila.

Situacions desesperants s'anaven repetint: cartes sota la porta, utilitzant el nom de la comunitat dient les molèsties que ocasionava, visites a les 7:15 del matí indignada.

Suposo que aquesta senyora està en el seu dret de denunciar si hi ha algun soroll que la molesti, però el que hauria d'entendre d'una vegada per totes és que viu en un bloc de pisos i que s'ha de ser tolerant i cívic.

Només li desitjo que aquest grau superior que està cursant l'ajudi a millorar la relació amb els veïns, per la nostra banda intentarem que el nostre nivell educatiu millori a la vegada que la nostra educació.

Qultura Jove

per a tots els joves

Anna Burrassó i Trias. Salt.

Els joves fins a 22 anys i empadronats a Girona poden demanar un carnet cultural que els permet comprar entrades per a teatre i altres espectacles que es facin a la ciutat de Girona al preu de 3 €.

Com a professora d'un centre de secundària i batxillerat de la ciutat, però que, per proximitat, rep alumnes d'altres municipis, he constatat que a l'hora de recomanar-los anar al teatre a veure alguna obra, els de Girona gaudeixen del seu carnet cultural i els de fora han de pagar la totalitat de l'entrada, si és que no tenen algun altre petit descompte (carnet de biblioteca, GEIEG...) no comparable al preu del carnet Qultura Jove. Ara que el jovent es mou més que mai i que s'han invertit molts diners públics en la rehabilitació de teatres com el de Fornells, Bescanó i Celrà, i en la creació de centres com El Canal de Salt, no seria el moment de crear un carnet metropolità per als nostres joves?

Si sou aficionats al teatre i podeu permetre-us anar-hi, comproveu la mitjana d'edat del públic. On són els joves?

De ben segur que no a tots els joves els agrada el teatre i altres espectacles, però també hem de pensar en els que sí i buscar maneres per incentivar-los.

L'any passat vaig enviar aquesta mateixa proposta al responsable de Cultura del Consell Comarcal del Gironès i

em va respondre d'una manera molt vaga... o sigui, que no em va fer ni cas.

Finalment m'he decidit a començar una campanya per correu electrònic i Facebook demanant signatures per reclamar la creació d'aquest carnet, vejam si les nostres administracions es posen les piles.

Cal que els joves interessats puguin gaudir de les mateixes oportunitats.

Un altre dia ja parlarem dels carnets de transport públic per a joves entre Girona i Salt...

Tenim sort

MARIA DOLORS SALA LLEAL.

VILABRAREIX.

Reflexionant sobre el moment que estem vivint a Catalunya, i el que hem vist aquests dies de les manifestacions a Madrid, davant del Palau del Congrés, no puc deixar de pensar que realment som afortunats.

Nosaltres tenim la possibilitat de sortir de tota aquesta voràgine de violència, de mentides que ens expliquen pensant que som estúpids; d'estafes a la intel·ligència quan ens volen fer creure que estan lluitant pels nostres interessos econòmics. Quan ens amaguen la veritat de la seva ambició personal i les seves ànsies de poder i de control sobre la societat, quan ells se segueixen enriquint, mentre als altres ens retallen fins i tot l'opinió de protestar.

Nosaltres podrem fugir o ignorar les seves calúmnies, i els seus cops de porra, en resposta, diuen, a uns violents, quan tots sabem que ells mateixos provoquen aquestes violències, perquè estan perdent el control i estan morts de por. La prova són les grans manifestacions pacifistes dels indignats.

Nosaltres tenim sort perquè tindrem independència, o sigui, la no dependència d'un estat, d'uns valors, d'una política que no ens agraïda. Perquè estic segura que moltes persones de la resta d'Espanya els agradaria també, si poguessin, demanar la independència.

President,

compteu amb mi

JOSEP RUIZ GARCIA. SANTA COLOMA DE FARNERS.

Sóc un vell que, com se sol dir, gairebé no s'aguanta els pets, fill d'immigrants i m'estimo tant aquesta terra que em deleixo per veure-la independent.

Si és el cas, des d'aquesta carta va el meu compromís amb el país: m'ofereixo a treballar de franc quatre hores diàries per al meu país, que quan assolixi la independència necessitarà l'esforç de tots. Un país que ha tornat la dignitat a tants i tants immigrants que, empesos per la misèria i la fam, varen trobar una terra que els va acollir i donar l'oportunitat de dignificar les seves vides es mereix tota l'estima i reconeixement.

He d'advertir que a la meua edat hi ha feines que em seria molt difícil realitzar (alguna cosa trobaríem), però la voluntat de servir Catalunya és tan gran com l'agraïment que els meus pares ja difunts i jo mateix li devem. Així que aquí ho deixo.

L'univers

posarà ordre

Lluís Vilà Fernández. La Bisbal

D'EMPORDÀ.

Alguna força va crear l'univers desordenat, el va anar ordenant formant galàxies, constel·lacions, sistemes solars i planetes, amb precisió matemàtica, conjugant temps, espai i ritme com si d'una meravellosa dansa es tractés. Un miracle increïble. Integrar aquesta magnificència en la consciència humana, com una manera terapèutica de mesurar i visionar el que som i representem en aquesta immensitat que ens empetiteix, és el contrapunt a la inconsciència que cobreix el planeta blau, enteranyinat de guerres orgiàstiques a gran i petita escala. M'estimo l'univers on visc, la galàxia, el sistema solar, el planeta blau, el país, la meua ciutat, la casa on dormo i menjo, estimo els meus i els que no són meus, perquè collons m'he de fer independent si sóc dependent de tot i de tothom? La independència no és la paraula, la paraula és germanor, però no ens deixen, ens tenen

en guerra permanent. Les banderes separen i divideixen, així ho diu la història, però la història un dia dirà: allò que fou ja no tornarà a ser, perquè l'univers posarà ordre a l'entropia humana

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/09/29/cartes/583780.html?utm_source=rss